

Γ. Δ' ΑΝΝΟΥΝΤΣΙΟ

• H Z O Λ Φ I N A •

ΡΩΤΕΣ πνοές φυσούσαν του Μάη και ο Μπιάσκο άγαπούσε. Δύο, τρεῖς νύχτες τώρα, δὲν μπορούσε νὰ κλείσῃ μάτι στὸ βάθος τῆς καμπαρίδας του...

Τι ψυχρή ποῦ ήταν η Ζολένα!

Φεγγάρια! Τὴν τελευταία φορά ποῦ τὴν εἶδε, ἀκούμενούσε στὸν κορμὸν μιᾶς ἀνθισμένης ἀμυγδαλιᾶς, καὶ ἔβλεψε μὲ εὐχαρίστησι δύο πανάκια μιᾶς βάρκας κάτω 'κεὶ στὴ γαλανὴ θάλασσα...'. Επάνω στὰ κατάμαυρα μαλλιά τῆς δόλη ἡ μυρωδία τῶν λευκῶν ἀμυγδαλιῶν ἀστραφτε ἀπὸ τές χρυσές ἀκτίνες τοῦ ἥλιου, ὀλόγυρά της ἔνα ἀνθισμένο λειβαδάκι ἔπλωντο, καὶ μέσα στὰ μάτια της... ω̄ μέσα στὰ μάτια της... ή θάλασσα γελούσε... Δίχως ἄλλο θάξει καὶ λούλουδα μέσ' τὴν καρδιά, συλογιζότανε ὁ Μπιάσκο. Καὶ ἀπὸ τότες δὲν παύει ν' ἀναπολῆ τὴν ἀνοιξάτικη τρέλλα τῆς ἀγάπης του!

...Μακριὰ ἔξημέρωνεν. Η αὐγὴ ἤρχετο κι' ἀγκάλιαζε τές γαλανές γράμμες τῆς θάλασσας, ὅταν ὁ Μπιάσκο πετάχθηκεν ἀπ' τὸ κρεβάτι του, καὶ ἐλαφρὰ ἀνέβη στὴ ἔσλινη σκάλα εἰς τὴν κορυφὴ τοῦ καμπαναριοῦ ώς τῆς φωλής τῶν ἀγδονιῶν!

"Ήταν ὁ κωδωνοκρούστης τοῦ χωριοῦ.

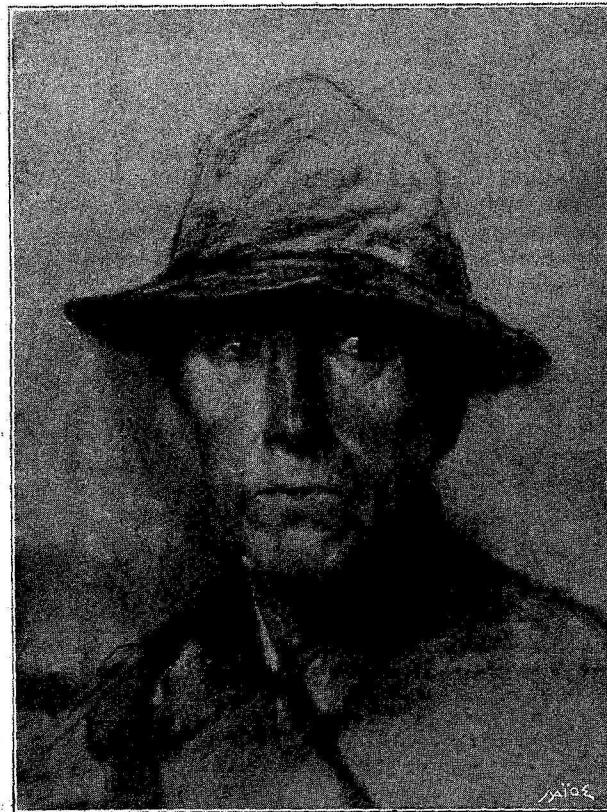
Αἱ τρεῖς πελώριες καμπάνες, ἀκίνητες, μὲ τὰ σκαλισμένα λούλουδα στὰ πλάγια τῶν περιμέναντα σιωπηλές τὰ γεράχέρια τοῦ Μπιάσκου, γιὰ νὰ σκορπίσουνε τὰ τρελλὰ τραγούδια τῶν στέις πρώτες πνοές τῆς αὔγης.

Κοι ὁ Μπιάσκο ἀρπάξει τὰ σχοινιά τῆς πρώτης καμπάνας. "Ἐνας φρικιασμὸς βαθὺς ἀπ' τ' ἀνοιγμένο στόμα της, καὶ κῦμα ἀπ' ἥχους μεταλλικούς ἔχυθηκαν σὲ μιὰ βοὴ ἀδιάκοπη. Καὶ αἱ πνοές τῆς αὐγῆς τοὺς ἀρπάξαν καὶ τοὺς σκόρπισαν εἰς τῆς στέγες τῶν σπιτιῶν, ώς κάτω 'κεὶ στὴ θάλασσα τὴ γαλανὴ. Ἄλλα νά, ἄλλοι ἥχοι πὲ ἀρμονικοί. Εἶναι τῆς δεύτερης καμπάνας, γελαστοὶ καὶ κρυστάλλινοι, σὰν χάλαζα ἀπὸ μαργαριτάρια ἔπεφταν ἀδιάκοπα στὸν πλινύμνητο θόλο τῆς ἐκκλησιᾶς..." Επείτα ἄλλοι νέοι ἥχοι σῶν ἔνα μούγγρισμα χιλίων σπίνων! Καὶ ἡ ἥχω ἔσπνεψ καὶ ἀντιλαλεῖ γλυκὰ τὸ χαρμόσυνο τραγοῦδι τῶν καμπανιῶν!

Σιγὰ σιγὰ καὶ τ' ἄλλα τὰ πὶ μακρινὰ καμπαναριὰ ἔσπνεψ καὶ ἀρχίζουν μὲ τὰ

διάφορα μεταλλικὰ στόματά των νὰ τραγουδοῦν τοὺς ιεροὺς σκοπούς των μέσα στὴν τρέλλα τοῦ φωτὸς καὶ τῆς ωμορφιᾶς! Καὶ ὁ Μπιάσκο μεθοῦσε, μεθοῦσε ἀπ' τὴν ἀέρινη συμφωνία... "Επρεπε νὰ τὸν ἔβλεπατε πῶς κινοῦσε τὰ χέρια του κουρασμένα ἀπ' τὸν κόπο, καὶ πῶς ἔκρεμετο στὰ σχοινιά ἐπειτα σὰν σκίουρος, γιὰ νὰ δώσῃ περισσότερη δύναμι στοὺς ἥχους τῆς καμπάνας του, καὶ πῶς ἐταλαντεύετο μέσ' τὸ κενὸν μὲ δύναμι γιὰ νὰ σκορπίσῃ τοὺς τελευταίους ἥχους τῆς πειδὸν μικροδλας καμπάνας μέσ' τῆς βοὲς τῶν ἄλλων...

"Ω πῶς τὸν μεθοῦσε, πῶς τὸν μεθοῦσε, ἡ ἀρμονία, τὸ ἀέρινο αὐτὸ τραγοῦδι τῶν καμπανιῶν! Επάνω 'κεὶ ἥταν τὸ βασιλέπουλο τὸν ἔλεγαν τρελλὸν οἱ ἄλλοι, τὸν φτωχόν μας Μπιάσκο! Μὰ ἀδιάφορο, ἐκεὶ ἐπάγω 'κεῖνος ἥταν τὸ βασιλέπουλο αὐτὸ δὲν τὸν ἀρκοῦσε; Καὶ ὁ καταγάλανος οὐραγὸς ἀκτινοβούσε στὸ πράσινο λειβάδι, κι' ἡ θάλασσα γέμιζε ἀπὸ παγάκια, καὶ τὰ δρομάκια ἀπ' ἀνθρώπους... Μὰ ὁ Μπιάσκο δὲν τὸ κουνοῦσεν ἀπ'

N. Φερεκύδου.

Επονδή
Καλλιτεχνική έκδοσις Ζαππείου